

Vzpomínka na druhou třídu se zaměřením na programování

Já na gymnázium vzpomínám strašně ráda, ráda jsem tam chodila a mám odsud vlastně svoje nejlepší kamarádky, s kterými se dodnes stýkám a mám si s nimi pořád co říct.

Ale co se týče studia. Je pravda, že jsme museli dělat přijímací zkoušky, já jsem se jich zase tolik nebála, špatně jsem se neučila, na základní škole jsem neměla problémy ani s češtinou, ani matematikou, ale přece jen otazníky byly, výsledky se nezveřejňovaly. Na gymplu už bylo hůř. Já jsem nebyla zvyklá se moc učit, tak to byl přece jen trochu problém, protože objem učiva byl o hodně větší a přišly horší známky. Byli jsme počítačová třída, ale tehdejší počítače se vůbec nedají srovnat s dnešními. Zažili jsem i díky tomu spoustu zábavy. Třeba když jsme měli program v Cobolu, napsal se do počítače SAPI, pak se pod stolem zpřeházely kabely, počítač to zkontroloval, našel 250 chyb a začalo se znovu. A zažili jsme i jinou zábavu. O přestávkách jsme hráli obíhanou v pingpongu. Srazili jsme lavice, vzali knížky a míček. Už si nepamatuju, proč nám to potom zakázali. Asi jsme ty lavice párkrát po sobě neuklidili. Nebo jsme rozbili nějakou hliněnou plastiku s Fučíkem...

Myslím, že to byla i celkem dobrá příprava na vysokou školu. Nikdo ve třídě neměl samé jedničky a ani to vyznamenání tam mockrát nebylo. Ani u maturity. Ale určitě to neznamenalo, že bychom byli hloupá třída. Já jsem se potom dostala na VŠE do Prahy a docela bez problémů, přijímačky mi nepřipadaly nějak složité. A myslím, že většina z mých spolužáků se dostala tam, kam chtěla. Možná ne hned v dalším školním roce, ale třeba o rok dva později.

Ivana Kararafiátová - Hlavničková, absolventka 1991, 4. B